bytu tendenci nařízení o zabírání bytu směřující k tomu, aby majiteli domu neb majiteli bytu nebyl odnímán byt, jehož týž dle svého povolání nebo dle svých poměrů pro vlastní účele potřebuje (arg. § 2, odst. 3, § 6, odst. 1 čís. 5 a posl. odstavce § 6 cit. naříz.).

Jest proto nutno, aby skutkový podklad pro rozhodnutí byl v uvedeném směru náležitě vyšetřen, při čemž má býti straně poskytnuta možnost, by své námitky uvedla a důkazy podala.

Vadou řízení jest též, že naříkané rozhodnutí nebylo doručeno všem spoluvlastníkům domu, na věci súčastněným, poněvadž dle § 8 cit. vlád. nař. mají o rozhodnutí, kterým se byt zabere, zpraveni býti všichni súčastnění, tudíž i všichni spoluvlastníci domu, v němž byt zabraný se nalézá. —

Pro uvedené vady řízení bylo naříkané rozhodnutí dle § 6, odst. II. zák. o správním soudě zrušiti.

## Č. 162.

**Zabírání bytů: I. * Důležitá přechodná příčina, bránící majiteli bytu v dočasném užívání bytu, působí, že čtyřnedělní lhůta, stanovená v § 6 č. 2 vlád. nař. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a nař. po dobu trvání této příčiny nepočíná nebo že lhůta započatá se staví. — II. Zdržuje-li se tchýně po nějaký čas v bytě zetově, aby se tam léčila, nelze z toho ještě usuzovati, že má druhý byt u zetě.**

(Nález ze dne 1. září 1919 č. 3701.)

Prejudikatura: srov. nález č. 146 a 161 této Sbírky.

Věc: Louisa Eisenschimmlová na Smíchově (adv. Dr. Otto Gellner z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Na základě oznámení učiněného majitelkou domu čp. 538 na Smíchově dle § 1 nař. vl. o zabírání bytů, že byt v domě tom stěžovatelkou najatý, skládající se z jednoho pokoje s kuchyní, jest sice k obývání zařízen, není však obýván nájemkyní, která bydlí stále u svého zetě Dra Náchoda na Smíchově v Presslově ul., rozhodl společný bytový úřad usnesením ze dne 16. dubna 1919, že zabírá uvedený byt stěžovatelčin, ježto byt ten jest ve skutečnosti déle 4 neděl neobýván.

Rozkladu stěžovatelčinu žalovaný bytový úřad nevyhověl.

Stížnost vytýká nezákonnost naříkaného rozhodnutí i vadnost řízení a uvádí, že stěžovatelka 89 r. stará, těžce churavá, obývá byt zabraný stále od r. 1909, že toliko po dobu své nemoci byla opatrována v bytě svého zetě, že však, jakmile mohla opustit lůžko, odebrala se zase do svého bytu, dále že po celou dobu nemoci služebná stěžovatelčina v bytě tom přenocovala, pro stěžovatelku tam vařila a prala.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti toto:

Naříkané rozhodnutí stalo se jedině na základě oznámení majitelky domu, aniž konáno bylo šetření o věci a aniž straně byla poskytnuta možnost, by se o věci vyjádřila, své námitky uvedla a důkazy o nich nabídla.

Ustanovení § 6, odst. 1, čís. 2 nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a nař. předpokládá zřejmě, že nájemník svého zařízeného bytu aspoň po 4 měsíce neobývá, ačkoli má možnost bytu užívati. Je-li tedy nájemníku pro nějakou důležitou a přechodnou příčinu znemožněno, aby bytu svého po nějaký čas užíval, může lhůta 4nedělní v citovaném předpisu stanovená počíti nebo znova běžeti teprve od doby, kdy příčina ta přestane.

Okolnosti stěžovatelkou uváděné mohou tudíž pro posouzení, zda jsou dány předpoklady § 6, odst. 1, č. 2 cit. nař. vl., býti směrodatny a bude proto nutno, aby o námitkách stěžovatelkou přednesených provedeno bylo šetření.

Bylo proto pro porušení zásady slyšení stran a nedostatečné zjištění skutkového podkladu naříkané rozhodnutí dle § 6, odst. II. zák. o správním soudě zrušiti, při čemž se podotýká, že zdržovala-li se stěžovatelka, jak tvrdí, po nějaký čas v bytě svého zetě za příčinou nutného ošetřování v nemoci své, nelze z toho ještě usuzovati — jak žalovaný úřad míní — že stěžovatelka má ještě druhý byt u svého zetě.

## Č. 163.

**Zabírání bytů: * Předpokladem pro zabrání bytu dle § 6, č. 2 vlád. nař. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a nař., jest, že majitel bytu má ještě jiný trvalý a vyhovující byt. Nepoužívání bytu z příčin toliko přechodných vylučuje jeho zabrání.**

(Nález ze dne 1. září 1919 č. 3748.)

Prejudikatura: nál. č. 146, 161 a 162 této Sbírky.

Věc: Terezie Koseová v Praze, t. č. v Toulouně, proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Rozhodnutím společného bytového úřadu v Praze ze dne 14. června 1919, č. 6830 zabrán byl byt stěžovatelčin v Praze IV. čp. 241, poněvadž jest prokázáno, že jest používán čas od času a déle 4 neděl je neobydlen.

Stížnost proti tomu u nejvyššího správního soudu podaná namítá, že byt, o nějž jde, jest obýván celoročně a že majitelka jeho odjela před nějakým časem jenom na návštěvu své sestry, provdané ve Francii, odkud se v měsíci červenci do Prahy vrátí a že jiného bytu vůbec nemá.

Zabrání bytu nastalo bez patřičného šetření a zjištění závažných okolností a předpoklad naříkaného rozhodnutí neodpovídá skutečnostem.

Nejvyšší správní soud uvážil rozhoduje o této stížnosti takto:

Naříkané rozhodnutí spočívá na výsledku šetření jednostranně provedeného, při kterém zjistil orgán společného bytového úřadu toliko, že byt jest uzavřen, že bývá obýván čas od času a majitelka jeho že zdržuje se nyní na návštěvě u příbuzné, a to již déle než 4 neděle.